

Fi de curs dels catequistes de l'Arxiprestat de Gardeny

Dimecres 4 de juny, a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola de Lleida, ens hem trobat un bon grup de catequistes per donar gràcies del curs de catequesi que acabem de finalitzar.

Primer, vam celebrar una missa, presidida pel pare Joan Suñol, sj, per l'arxiprest, el pare Jesús Sanz, ocd, i el pare Toni Riera, sj. En l'homília va utilitzar el sistema PIERA que es va treballar en

el taller de formació que va tenir lloc durant el segon trimestre pels catequistes de l'arxiprestat, reflexionant sobre quina imatge de Jesús transmetem als infants. En finalitzar la celebració vam recollir una espelma i una imatge de Jesús.

Després, els catequistes de la parròquia Mare de Déu de Montserrat ens van organitzar un bon berenar.

Trini Catalán

Actes en honor de Sant Jaume

• Dimarts, 22 de juliol:

—19 h, a la capella del Peu del Romeu: Ofrena floral de la parròquia de Sant Jaume de Lleida al seu patró, amb ocasió del 40è aniversari de la parròquia.

• Dimecres, 23 de juliol:

—20 h, acte de lliurament de premis del LXXIII Concurs de Fanalets a la sala Alfred Perenya.

• Dijous, 24 de juliol:

—20 h, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme: Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Joan Piris.

—21 h, davant l'església del Carme a la Rambla de Ferran, inici de la Romeria.

• Divendres 25 de juliol, festa de Sant Jaume:

—9 h, a la capella del Peu del Romeu: Eucaristia, oficiada per Mn. Vicenç Alfonso.

—12 del migdia, a la torre campanar de la Seu Vella: Repic de campanes en honor de Sant Jaume.

—19 h, a la capella del Peu del Romeu: Visita comentada a la capella, amb comentaris a càrrec de Jordi Curcó.

—20 h, al pati de l'IEI: IX Representació escènica de l'obra «Sant Jaume ve de Galícia», a càrrec de TOAR.

—21 h, acabada la representació «El Camí de Sant Jaume a través de la tradició, la història i l'art». Sortirà del pati de l'IEI per dirigir-se a la capella del Peu del Romeu, finalitzarà al Museu de Lleida.

—22 h, des de la capella del Peu del Romeu: 9a Caminada Nocturna de Sant Jaume fins a l'ermita de Butsènit.

AJUDANT A VIURE

Ressons del Mundial de Futbol

L'esdevenir del Mundial de Futbol és una bona oportunitat per a fer una reflexió sobre la «responsabilitat social» dins i fora del terreny de joc, com recordava el papa Francesc fa uns mesos a equips italians. Deia: «Avui el futbol mou un gran volum de negocis, per la publicitat, la televisió, etc. Però el factor econòmic no ha de prevaler sobre l'esportiu perquè corre el perill de contaminar-ho tot tant a nivell internacional com a nacional.»

Dono per descomptat que la gran majoria de les persones relacionades amb l'esport en totes les seves facetes vol fer les coses de manera adequada, però tots sabem que hi ha enfocaments o pràctiques discutibles. Els esportistes, sobretot els considerats «d'élite», són centre d'atenció i admiració per a gran quantitat de persones, principalment joves, i la seva manera de comportar-se té molta ressonància i gran impacte social. La dimensió ètica és, doncs, particularment important aquí per a formar opinions i valors. Haurien de tenir-ho molt en compte tots: futbolistes i entrenadors, dirigents i executius, consells d'administració i propietaris, sense oblidar els espectadors i els mitjans de comunicació.

Ens cal assumir la realitat de l'esport amb una actitud fonamentalment positiva i estimuladora, procurant que, gràcies a la seva pràctica, les persones es facin millors de debò, és a dir, més madures, més conscients de la dignitat de la seva humanitat, més responsables, més obertes als altres. L'esport està cridat a servir a la dignitat humana, ajudant a viure bé i a actuar com a persones en comunitat. Pot i ha de contribuir a promoure la felicitat de l'ésser humà.

És de justícia reconèixer les seves bondats: facilita la participació, beneficiant així la societat i promovent un desenvolupament humà respectuós i educatiu en diferents àmbits, i en moltes etapes de la vida; és instrument educatiu normal en els col·legis i pot emprar-se per construir i recolzar a la comunitat humana; pot afavorir la comunió entre les persones, buscant el benestar i la realització dins del respecte al bé comú de tothom.

Malauradament també pot emprar-se per menyscabar el bé integral de les persones alienant-les, arrossegant-les cap a valors falsos i destructius; afavorint l'hostilitat i el conflicte; creant la mentalitat de «nosaltres» contra «ells»; ridiculitzant als adversaris i creant tensions i sospites; explotant a molts en profit d'uns pocs o posant el lucre per sobre de les persones.

El principi ètic fonamental és que la persona i la comunitat humana són el fi i la mesura de les coses i l'esport s'hauria de promoure i practicar amb vista al seu desenvolupament integral. El futbol té un immens poder, però és i seguirà sent només un mitjà, una eina disponible de la qual es pot fer un ús bo o dolent. Cal triar. I no sempre resulta evident com aplicar els principis ètics en alguns casos; cal reflexió, discussió i diàleg per estar atents als falsos déus i ídols del nostre temps.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

EUDALD VENDRELL

Defensar els drets humans

L'advocat Eudald Vendrell, que ha desenvolupat una àmplia activitat en defensa dels drets humans —membre fundador i president del Grup de Juristes Roda Ventura, de Juristes Catòlics-Pax Romana Internacional—, ha estat nomenat pel cardenal Lluís Martínez Sistach president de Justícia i Pau de Barcelona. Substitueix Arcadi Oliveres, que ha estat al capdavant de l'entitat, del 2002 al 2014.

Què representa el nomenament?

Són diversos sentiments. En primer lloc, agraïment als membres de Justícia i Pau i al senyor arquebisbe per confiar en mi. Segon: il·lusió per poder portar a terme aquesta funció de servei a l'Església i a tota la societat, en especial als més desvalguts i exclosos. I, finalment, responsabilitat davant les tasques i reptes urgents que els temps actuals ens reclamen, precisament per les gravíssimes situacions de guerra, violència i desmantellament de drets bàsics en què estem immersos.

Què significa succeir Arcadi Oliveres?

Succeir l'Arcadi Oliveres és un gran repte. Ha estat —i ho continuarà essent— un referent i un testimoni de tot allò en què creiem: fe en Déu i en els homes, i en la seva dignitat; denúncia constant i compromís davant les injustícies, guerres, explotació...; i esperança que un món millor és possible.

Què cal denunciar de manera imminent?

Per exemple, el tracte injustificable als immigrants, la precarietat i fins i tot l'explotació en el món del treball, les retallades i atacs als drets socials bàsics que es porten a terme, a escala global i local, al servei i per l'interès d'un sistema econòmic-social radicalment injust, com ens recorda el Papa.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Inculturar l'Evangelí en les cultures urbanes

Les grans ciutats són avui com un supermercat de religions que supleix en molts aspectes les religions institucionalitzades. Apareixen centenars d'ofertes de sentit. És la Babel dels plurals llenguatges religiosos. En les nostres investigacions d'algunes ciutats de Mèxic (Ciudad de Méjico, Guadalajara, Monterrey, Tijuana) hem descobert set *ciutats religioses*. Els hem donat noms convencionals per identificar-les: 1. la ciutat de la cristianitat; 2. la ciutat de la religiositat popular; 3. la ciutat dels batejats sense Església; 4. la ciutat de la sanació del cos i la psique; 5. la ciutat de la raó moderna, científica i tècnica; 6. la ciutat postmoderna de les sensacions corporals, en la qual hi ha molts joves; i 7. la ciutat dels guetos.

L'opció del cristianisme llatinoamericà és clarament d'inculturació de l'Evangelí i de l'Església en aquesta diversitat. Posa l'accent en la cultura, en els elements simbòlics i en el contacte amb el poble i les seves vivències, tenint cura de la religiositat popular, amb esperit de valorar-ne tot el que és positiu, sense por de *contaminar-se*, sinó acollint-la. L'Església expressa la seva *catolicitat* per tal d'assegurar que la fe i la vida de l'Església s'expressin en formes legítimes adequades a cada cultura. «No podem pretendre que els pobles de tots els continents imitin les formes que van trobar els pobles europeus en un determinat moment de la història, perquè la fe no pot tancar-se dins el confinament de la comprensió i de l'expressió d'una cultura. És indiscutible que una sola cultura no esgota el misteri de la redempció de Crist» (*Evangelii gaudium*, 115).

(De la ponència del Dr. Benjamín Bravo, de Mèxic, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

¿Un mundo sin discapacitados?

Voy a transcribir unos párrafos del editorial de una revista médica y humanista, de marzo de 1994. Comenzaba diciendo que «si no amainan los vientos que hoy soplan en el mundo occidental, que rudamente nos empujan a basar todas nuestras actividades en la eficacia, la competitividad y la economía, pronto llegaremos a la situación que los deficientes vivieron hasta hace pocos decenios: los padres los ocultarán cuidadosamente para evitar que se les critique "por no haber hecho lo necesario".»

«Respetar a los deficientes es seguramente el indicio más claro de la buena salud ética de una sociedad. Lógicamente, los padres no pueden aceptar que tras haber conseguido que puedan viajar en los transportes públicos sin ser objeto de la curiosidad general, ahora, y por una motivación fundamentalmente egoísta, ellos vayan a ser objeto de miradas de reproche. Por mucho que se perfeccionen las técnicas de diagnóstico prenatal y las atenciones en el parto, seguirá habiendo seres discapacitados, y su aceptación y cuidado serán claro indicio de que nuestra sociedad ha avanzado desde la época en que *el tonto del pueblo* era poco más que un objeto de burla.»

Que cada cual saque sus propias conclusiones.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Homilía del Papa sobre el Sagrado Corazón

Vimos a un hombre vestido de blanco que recibía y daba un abrazo a un joven minusválido. La imagen tierna de Francisco se completa con una frase repetida: El Señor nos ama infinitamente. Así lo ven unos que asistieron a la misa y breve homilía del Papa en Santa Marta.

«Tenemos un Dios que nos acaricia tiernamente y nos canta una nana como hace un papá con su niño». Es la «fiesta del amor de Dios en Jesucristo, del amor de Dios por nosotros, del amor de Dios en nosotros». En verdad, «Dios nos da la gracia, la alegría de celebrar en el Corazón de su Hijo la gran obra de su amor».

Si Dios nos arrulla como a un pequeño, nuestro crecimiento vital deberá ser inversamente proporcional a lo que espontáneamente entendemos. No se trata de aumentar, sino de disminuir. El amor de Dios, «para expresarse, tiene necesidad de nuestra pequeñez, de nuestro abajamiento». ¿Cómo podremos nacer de nuevo? ¿Cómo podremos crecer y ser como niños? Nuestra reflexión de *personas adultas* parece bloquearse.

Francisco explica: «El amor siempre da vida, hace crecer». Se trata de crecer en «la pequeñez de corazón», de seguir al Hijo de Dios que también «se abaja para recibir el amor del Padre». «Si nos sentimos fuertes, nunca tendremos la experiencia de la caricia, tan bella, del Señor.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 21. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Mi 6,1-4.6-8 / SI 49 / Mt 12,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).
- 22. □ Dimarts** [Mi 7,14-15.18-20 / SI 84 / Jn 20, 1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.
- 23. □ Dimecres** [Ga 2,19-20 / SI 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígida, rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.
- 24. ■ Dijous** [Jr 2,1-3.7-8.12-13 / SI 35 / Mt 13, 10-17]. Sant Víctor, mr.; santa Cristina, vg. i mr.
- 25. ■ Divendres** [Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21;12,1-2.24) / SI 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.
- 26. □ Dissabte** [Jr 7,1-11 / SI 83 / Mt 13,24-30]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).
- 27. ■ † Diumenge vinent**, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) [1Re 3,5.7-12 / SI 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o més breu: Mt 13,44-46)]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

▶ Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fi del en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

El dia de la sega. Pintura de Brueghel, Metropolitan Museum (Nova York)

🗣️) *Aquesta imatge parla*

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 12,13.16-19)

Fuera de ti, no hay otro dios al cuidado de todo, ante quien tengas que justificar tu sentencia. Tu poder es el principio de la justicia, y tu soberanía universal te hace perdonar a todos.

Tú demuestras tu fuerza a los que dudan de tu poder total, y reprimes la audacia de los que no lo conocen.

Tú, poderoso soberano, juzgas con moderación y nos gobiernas con gran indulgencia, porque puedes hacer cuanto quieres. Obrando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano, y diste a tus hijos la dulce esperanza de que, en el pecado, das lugar al arrepentimiento.

▶ Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios.» R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant com Déu vol.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collieu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

Els proposà encara una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un gra de mostassa que un home ha sembrat en el seu camp: és la més petita de totes les llavors, però, a mesura que creix, es fa més gran que totes les hortalisses i arriba a ser com un arbre, tant que els ocells hi van, per ajocar-se a les seves branques.»

Els digué també una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb el llevat, que una dona amaga dintre la pasta de mig sac de farina i espera, fins que tota ha fermentat.»

Tot això Jesús ho digué a la gent en paràboles i no els deia res sense paràboles. Així es complia allò que havia anunciat el profeta: «Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món.»

Llavors, deixà la gent i se n'anà a casa. Els deixebles anaren a demanar-li que els expliqués la paràbola del jull sembrat en el camp. Ell els digué: «El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els del Regne. El jull són els del Maligne. L'enemic que els ha sembrat és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com cullen el jull i el cremen, passarà igual a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels, recolliran del seu Regne tots els escandalosos i els qui obren el mal, i els llençaran al forn encès; allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Llavors els justos, en el Regne del seu Pare, resplendiran com el sol. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu viene en ayuda de nuestra debilidad, porque nosotros no sabemos pedir lo que nos conviene, pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escudriña los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras la gente dormía, su enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña? Él les dijo: Un enemigo lo ha hecho. Los criados le preguntaron: ¿Quieres que vayamos a arrancarla? Pero él les respondió: No, que, al arrancar la cizaña, podríais arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y, cuando llegue la siega, diré a los segadores: Arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero.»

Les propuso esta otra parábola: «El reino de los cielos se parece a un grano de mostaza que uno siembra en su huerta; aunque es la más pequeña de las semillas, cuando crece es más alta que las hortalizas; se hace un arbusto más alto que las hortalizas, y vienen los pájaros a anidar en sus ramas.»

Les dijo otra parábola: «El reino de los cielos se parece a la levadura; una mujer la amasa con tres medidas de harina, y basta para que todo fermente.»

Jesús expuso todo esto a la gente en parábolas y sin parábolas no les exponía nada. Así se cumplió el oráculo del profeta: «Abriré mi boca diciendo parábolas, anunciaré lo secreto desde la fundación del mundo.»

Luego dejó a la gente y se fue a casa. Los discípulos se le acercaron a decirle: «Acláranos la parábola de la cizaña en el campo.» Él les contestó: «El que siembra la buena semilla es el Hijo del hombre; el campo es el mundo; la buena semilla son los ciudadanos del reino; la cizaña son los partidarios del Maligno; el enemigo que la siembra es el diablo; la cosecha es el fin del tiempo, y los segadores los ángeles. Lo mismo que se arranca la cizaña y se quema, así será al fin del tiempo: el Hijo del hombre enviará a sus ángeles, y arrancarán de su reino a todos los corruptores y malvados y los arrojarán al horno encendido; allí será el llanto y el rechinar de dientes. Entonces los justos brillarán como el sol en el reino de su Padre. El que tenga oídos, que oiga.»

COMENTARI

El judici pertany al Senyor

Vet aquí un fragment característic de Mateu del començament al final. Vegem-ho. Primer, Mateu ha trobat un text de l'Antic Testament que dona llum al fet que Jesús parli en paràboles. És una cita que no reporten ni Marc ni Lluc: «Així es complia allò que havia anunciat el profeta: "Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món".» (13,35). El text és un Salm (78,2), però estem en el terreny de Mateu. Per a Mateu, tot l'Antic Testament és una profecia que es realitza en Jesús. L'Antic Testament per a ell és com una guia que es va complint en el naixement, la vida, la mort

i la resurrecció de Jesús. Per això busca i troba tants textos de l'Antic Testament que ressonen en Jesús (es compten fins a 124 cites de l'Antic Testament en Mateu).

Mateu afegeix aquí dues paràboles: la del jull i la del gra de mostassa. La paràbola del jull és ulteriorment explicada, però només als deixebles. L'ensenyament de Jesús als deixebles —ho vèiem diumenge passat— és una característica de Mateu. Quin és, doncs, l'ensenyament de la paràbola del jull? El nucli central no és la llavor que el text remarca que és bona. Tampoc no és la fertilitat del camp (tot el món), que té un paper secundari en l'explicació. Molt menys encara l'enemic que sembra el jull (el diable). Tampoc no hi ha

cap indicatiu que apunti que el nucli central és que el blat i el jull són semblants en els primers mesos del seu creixement.

En canvi, la paràbola s'allarga notablement en l'explicació de la fi del món. Podem dir, doncs, que inculca que el judici pertany a Jesús com a fill de l'home. Passar comptes està en mans del Senyor, no en mans dels homes. És Ell qui decideix, per damunt de la pressa dels servents, en contrast amb la impaciència dels mossos que volen jutjar pel seu compte («no jutgeu»: 7,1-2). És Ell qui ha de fer el judici. En el fons, la paràbola és una crida a la confiança. Estem en bones mans.

Oriol Tuñí, SJ

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea d'Evangelització

Moviment de Catòlics Professionals de Lleida

Qui som?

—Som un col·lectiu de persones que vol fer una lectura creient de la vida.

Què fem?

Ens reunim en grups d'unes 8-12 persones, per tal de descobrir la presència de Déu en les nostres vides, en el dia a dia, preferentment en el nostre camp professional de treball.

Creiem en una acció transformadora de les persones i la societat.

Com ho fem?

Els grups fan reunions periòdiques a les quals s'analitza, sota la raó i la fe, els fets quotidians propis i del nostre entorn.

El grup ens enriqueix, ofereix diversitats de punts de vista, et fa crític i lliure.

El grup esdevé un espai per compartir, per pregar, per reflexionar, per fer contrast de la vida i l'Evangeli.

El creixement personal ens porta a assumir compromisos en l'Església i a la societat de Lleida.

El Sr. Bisbe encoratja els membres de Càritas Diocesana

El 14 de juny, el bisbe Joan, que és el president de Càritas Diocesana, va participar en la reunió ordinària del Consell Diocesà d'aquesta entitat socio-caritativa. En ella va escoltar atentament els punts tractats i va voler agrair la tasca que fan els membres del Consell i totes les persones que diàriament acullen i acompanyen

nyen les persones en situació de necessitat que truquen a la porta de Càritas.

Val a dir que el Consell Diocesà de Càritas és l'espai representatiu i decisiu, on es reflexiona i s'aproven les línies mestres d'aquesta entitat.

Concert de Sant Marcel·lí

Diumenge 8 de juny, s'ha celebrat a la parròquia de la Sagrada Família el Concert Rock 2. Aquest ha anat a càrrec de la Coral Maristes Montserrat (format per professors, pares i exalumnes amb els músics lleidatans Óscar Gutiérrez «Guti», a la guitarra, Eduard Espinós, al piano, Ramón Codina, al baix, Ignasi Corella, a la bateria, i David Escolà, al clarinet, sota la direcció de Gerard Guiu.

Mary Bometón

Sortida anual de preveres

El 3 de juny vàrem iniciar junts la ruta de la sortida anual de preveres per gaudir d'una diada de germanor i bona convivència. L'encapçalava el Sr. Bisbe i un grupet de 26 preveres i un religiós (prevere) de la nostra diòcesi.

Vàrem pregar junts Laudes dins l'autocar. Després d'una breu parada per esmorzar, vàrem iniciar la nostra visita al Reial Monestir de Santes Creus. A continuació anàrem a Sant Sadurn d'Anoia per visitar les caves modernistes Cordoniu. Vam continuar fins a la vila de l'Arboç on el rector del poble, Mn. Lluís Noguero, ens va

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 12 h
(juliol, agost i setembre)

Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

• Dijous, 24 de juliol:

—20 h, Eucaristia a la parròquia del Carme.
—21 h, Romeria dels Fanalets.

• Divendres, 25 de juliol: Sant Jaume.

facilitar la celebració de l'eucaristia presidida pel nostre bisbe i concelebrada per tots nosaltres.

A les 20.30 h vàrem arribar a Lleida. Contents del dia compartit i desitjant retrobar-nos l'any vinent.

P. Jesús Sans i Compte, ocd

El grup de teatre de l'AMPA del Col·legi Episcopal amb el PHSS

El dissabte 6 de juny la sala d'actes del Col·legi Episcopal de Lleida va acollir la representació teatral adaptació de l'obra «ESPOT» de C. Alberola i R. Garcia Combelles a càrrec del grup teatral de l'Associació de pares i mares del centre. Aquesta tractava, de manera crítica i humorística, la gran influència que la publicitat té en la vida quotidiana de tots nosaltres.

A la sortida, i per desig dels organitzadors, els assistents van poder dipositar els seus donatius de manera voluntària en una capsa, destinats a col·laborar amb el Projecte dels Habitatges Socials del Seminari (PHSS).

AYUDANDO A VIVIR

Ecos del Mundial de Fútbol

El devenir del Mundial de Fútbol es una oportunidad para la reflexión sobre la «responsabilidad social» dentro y fuera del terreno de juego, como recordaba el papa Francisco hace unos meses a equipos italianos. Decía: «Hoy el fútbol mueve un gran volumen de negocios, por la publicidad, la televisión, etcétera. Pero el factor económico no debe prevalecer sobre el deportivo porque corre el peligro de contaminar todo tanto a nivel internacional como nacional.»

Doy por supuesto que la gran mayoría de las personas relacionadas con el deporte en todas sus facetas quiere hacer las cosas de manera adecuada, pero todos sabemos que hay enfoques o prácticas discutibles. Los deportistas, sobre todo los considerados «de élite», son centro de atención y admiración para gran cantidad de personas, principalmente jóvenes, y su manera de comportarse tiene mucha resonancia y gran impacto social. La dimensión ética es, pues, particularmente importante aquí para formar opiniones y valores. Deberían tenerlo muy en cuenta todos: futbolistas y entrenadores, dirigentes y ejecutivos, consejos

de administración y propietarios, sin olvidar a los espectadores y a los medios de comunicación.

Es necesario asumir la realidad del deporte con una actitud fundamentalmente positiva y estimulante, procurando que, gracias a su práctica, las personas se hagan de veras mejores, es decir, más maduras, más conscientes de la dignidad de su humanidad, más responsables, más abiertas a los demás. El deporte está llamado a servir a la dignidad humana, ayudando a vivir bien y a actuar como personas en comunidad. Puede y debe contribuir a promover la felicidad del ser humano.

Es de justicia reconocer sus bondades: facilita la participación, beneficiando así a la sociedad y promoviendo un desarrollo humano respetuoso y educativo en diferentes ámbitos, y en muchas etapas de la vida; es instrumento educativo normal en los colegios y puede usarse para construir y apoyar a la comunidad humana; puede favorecer la comunión entre las personas, buscando el bienestar y la realización dentro del respeto al bien común de todos.

Desgraciadamente también puede usarse para menoscabar el bien integral de las personas alienándolas, arrastrándolas hacia valores falsos y destructivos; favoreciendo la hostilidad y el conflicto; creando la mentalidad de «nosotros» contra «ellos»; ridiculizando a los adversarios o creando tensiones y sospechas; explotando a muchos en provecho de unos pocos o poniendo el lucro por encima de las personas.

El principio ético fundamental es que la persona y la comunidad humana son el fin y la medida de las cosas y el deporte debería promoverse y practicarse con vistas a su desarrollo integral. El fútbol tiene un inmenso poder, pero es y seguirá siendo sólo un medio, una herramienta de la que se puede hacer buen o mal uso. A nosotros corresponde elegir. Y no siempre resulta evidente cómo aplicar los principios éticos en ciertos casos; hace falta reflexión, discusión y diálogo para estar atentos a los falsos dioses e ídolos de nuestro tiempo.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737